

**Поновљено силовање", ауторски текст заменице Заштитника грађана
проф.др Зорице Мршевић у дневном листу "Данас"**

**"Поновљено силовање", ауторски текст заменице Заштитника
грађана проф.др Зорице Мршевић у дневном листу "Данас"**

уторак, 02. фебруар 2010. 00:00

Проституција функционише од почетка до краја на механизмима претње и принуде. Проституција су, најкраће речено, уста, вагина, или анални отвор у које мушкарац продире својим пенисом, рукама, разним предметима, један, па други, па трећи, па четврти, и тако у бескрај. Нико не жели, а још мање ужива у томе да има сексуалне односе са шест, или десет или двадесет странаца дневно. И није само број у питању. Наиме, многи од тих странаца користе жене на бизарне начине, који су болни или одвратни, а повремено и смртоносни.

Да не помињемо силовање, премлаћивање, утамничавање или друге начине ограничавања кретања, разне облике сексуалног злостављања и болести што све представљају начин уништавања живота милиона жена. Зато и има основа да се констатује да употреба проституције и проститутки уништава достојанство свих жена.

Проститутке су редовно подвргнуте скоро тоталној доминацији. Навећи део начина остваривање те доминације је бруталног, физичког типа, мада многи макрои развијају и разне облике тзв. нефизичке силе да потчине себи вољу жртва, а најчешће комбинују обе врсте доминације. Када се, дакле, проституција назива поновљеним силовањем, то није претеривање, јер силовање је сексуални однос противан вољи жртве, однос који се остварује уз помоћ претњи или принуде. Не постоји друштвена институција којом у тој мери доминира постојање продуженог насиља као што је случај с проституцијом. За проститутке је нормално да им се ускраћује храна, спавање и новац који су зарадиле. Њих туку, муче, прете им смрћу, убијају их, и то како макрои који их контролишу тако и клијенти, а институције их не штите. Не тако давне 1991, јужнокалифорнијска полиција закључивала је све случајеве убиства и пријаве силовања проститутки и наркоманки печатом „НХИ“ што је била скраћеница за „Но Хуман Инволвед“ (ниједно људско биће није обухваћено).

Процене говоре да су проститутке у већини случајева жртве инцеста и да се тај проценат креће од 65 одсто до 90 одсто. Проституција садржи низ насилних чина против жена који су по својој суштини трауматизујући. У студији која је обухватила око пет стотина проститутки, укључујући жене, мушкарце и транссексуалце из Јужне Африке, Тајланда, Турске, САД и Замбије, 62 одсто наводи да су биле силоване, а 73 одсто говори да су биле изложене физичком злостављању. Њих 72 одсто су раније биле у статусу бескућница/ка. Њих 92 одсто је изјавило да би желело места да напусти проституцију, 83 одсто проститутки су биле жртве напада разним врстама оружја. Канадски извештај о проституцији и порнографији закључује да девојке и жене које се баве проституцијом имају 40 пута већу стопу смртности од националног просека. Од жена које раде у тзв. пословној пратњи 75 одсто је покушало самоубиство. По извештајима добијеним од медицинских установа, проститутке чине 15 одсто свих лица која су покушала самоубиство. Слично ратним ветеранима, проститутке пате од синдрома посттравматског стреса који се очитује кроз

екстремне физичке и емоционалне трауме. Симптоми су акутни напади страха, депресија и осећај замора који не пролази, несаница и ноћне море, појава застрашујућих флешбекова. Из поменутих пет земаља 67 одсто проститутки одговара у потпуности критеријумима за дијагностиковање пост-трауматског синдрома ратних војних ветерана, а тај проценат сличан је само још код жртава насиља, жртава силовања као и жртава разних облика тортуре.

Заправо, најновија истраживања говоре о томе да се код проститутки чешће јављају озбиљне психијатријске болести као резултат проститутивних активности него код војника изложених борбеним дејствима. Разлог је што ови други могу да узврате и немају осећај беспомоћности, друштвене одбачености и незаштићености као што је случај с проституткама. Посттрауматски синдром од којег пате проститутке није привремена појава и траје деценијама, практично до краја живота. Од стране макроа контролисано је 80 одсто до 95 одсто проститутки, тако да се може рећи да је мит о независном „раду“ веома далеко од истине.

Ропство је било прво питање људских права које је изазвало међународни интерес. Иако се ропство дочекује и данас с највећом могућом осудом, сексуална експлоатација као савремени облик проститутивног ропства и те како постоји и на почетку 21. века. Проблем је допуњен тиме што су жртве обично из најсиромашнијих и најрањивијих друштвених група. Страх и очајничка потреба да се преживи по сваку цену обесхрабрује их да говоре.

Проституција је нешто што настаје из друштвених односа моћи, а не нешто што произилази из женске природе. Многи људи воле да схватају проституцију као слободно одлучивање о избору животног стила. Чињеница да је већина проститутки била сексуално злостављана у детињству и да су многе ушле у проституцију пре пунолетства, подрива идеју о наводном сјају „слободног животног стила“, што су само маркетиншке стратегије које су очигледно неопходне јер већина клијената заправо жели да верује у илузију да се сви актери „лепо забављају“. Многи такође мисле да се жене баве проституцијом као начином да зараде за дрогу, мада је јасно да се дрога у проституцији користи као помоћно средство да се преживи такав начин живота.

Када говоримо о правној регулативи проституције, не треба заборавити да не би постојала понуда сексуалних услуга од стране жена и деце да не постоји потражња тих врста услуга. Без организације коју обавља индустрија секса, не би било проституисања жена и деце тога нивоа. Без корисника проституције, који је описују као извор сексуалног задовољства и ослобађања, проституција не би била називана послом као и сваким другим, нити би проституција могла да се назива изразом женског права да контролишу своја сопствена тела. Корисници услуга проститутке доприносе стварању и одржавању идеје слободе коју, јасно је, једино они могу да користе. Али ма каква била форма проституције, треба схватити да је увек реч о злочину против људског бића. Ту се не ради о моралу који се мења у зависности од времена и места, већ о етици која се односи на цео људски род.

Шведски парламент је 1999. криминализовао куповину сексуалних услуга, али не и њихову продају. То је сензитивна, друштвено одговорна правна реакција на

суровости проституције.

Сам закон није довољан одговор на проституцију. Али закон који кажњава починиоце злочина, а не његове жртве, неопходан је, заједно с политичким активизмом, образовањем, економским алтернативама и друштвеним службама које имају за циљ да помогну проституткама.

http://www.danas.rs/vesti/dijalog/ponovljeno_silovanje.46.html?news_id=182619